

Властта= Служение

Има различни форми на господаруване в света, но към тях обикновено ни отвеждат славата и властта. Всяка година се присъждат Нобелови награди в различни области, голяма част от които за литературни постижения, икономика, спорт и наука. Раздават се престижни награди за театрално и филмово изкуство, поощряват се заслуги с почести и медали. Червен килим, алея на славата, звездни срещи, животът на много хора засиява в светлината на прожекторите на известността.

Много често в медиите и социалните мрежи се появяват новини сензации, засягащи личния живот на такива популярни обществени личности, които са толкова „пикантни“, че приличат на откраднати зад ключалката тайни. Като търсеци дълбокия смисъл на живота, закодиран в гените на духовността, която по начало тече във вените ни, не проявяваме интерес към тях, но като част от едно светско общество, повлияни от динамиката и прогреса на идеологии, които бързо променят жизнените условия в средата, в която виреем, и нашите усещания и настроение понякога се променят, любопитството надделява и без да искаме, се отдалечаваме от разума на идеалите, които следваме и принципно обичаме.

Съвременната култура в световен мащаб и голяма част от случващите се събития и процеси, които са част от нея, нерядко са насочени към отричане на етическите норми на християнството, обявявани за консервативни и остарели. Дори политическите режими, които се налагат, променят не само картата на света и

разпределението на материалните блага, но все повече навлизат и в интимната страна на човешкия живот, опитвайки се да обезобразяват изконни ценности, касаещи пола, семейството и брака.

Различните форми на управление изправят цели народи и нации пред исторически и икономически предизвикателства и не на последно място, пред кризи, засягащи ценностната система.

Съществува една житейска мъдрост, превърнала се в потвърдена всекидневна истина, която гласи: „Ако искаш да познаеш някого, дай му власт!“. Че властта променя хората, е друго общо възприето правило, свързано с липсата на респект към управляващите в различни институции. Много често властта е отричана и сочена като модел, изразяващ лични стремежи към облагодетелстване и осъществяване на собствени планове, но по своята същност тя винаги е имала една и съща цел, а именно да бъде в подкрепа на обществото, като урежда взаимоотношенията между хората. Преди да е управление, налагане, контролиране, използване или разполагане, властта обаче е служение.

Много силен е контрастът между светския начин на живот и пътищата, по които ни води Исус. Светът може да ни предложи богатство, слава, величие и власт или дори Нобелова награда, но само любовта на Бога е толкова безгранична и жертвоготовна, че понякога остава неприемлива за нашето съзнание, а най-върховият ѝ израз е Въплъщението на Исус, Който Самият бидейки плът, стана един от нас.

Бог сътвори човека, дарявайки го с разум, който ни подтиква непрестанно да търсим смисъла на живота. От една страна, напълно съзнаваме, че сме смъртни, а от друга, не искаме да вярваме в това и не приемаме, че краят ни може да е толкова трагичен. И въпреки цялото зло, което съществува на земята, и страховете, които поражда, дълбоко в нас долавяме, че сме безсмъртни – сякаш знаем, че ще умрем, но всъщност не напълно.

Не ни се иска да бъдем победени, а победители в живота, при това на всички фронтове.

Днес ние сме Зеведеевите синове – Яков и Йоан, и приближаваме Исус, молейки Го да ни увенчае със своята слава: „... едни да постави отдысно, а другите отляво“.

Но защо? Към този момент Яков и Йоан имат същите очаквания като техните съвременници. Те възприемат Исус като политически лидер и революционер, който ще отхвърли господството на Римската империя и достойно ще седне в трона на цар Давид, за да управлява Израел.

Те все още не знаят мисията на Месията и какво предстои да се случи, но ние познаваме историята на страданията, смъртта и Възкресението в ретроспекция. Знаем кой е Христос и цялото Му учение от началото до края и сме религиозна общност, която търси Неговото спасение, полагаме усилия, вървим в правилната посока и сме все по-близо, но като Яков и Йоан сме се докоснали и до заразата на сладките, но празни обещания на света, който ни учи да обичаме себе си и да търсим примамливите лъжовни привилегии на славата и властта.

Днешното Евангелие е класически текст, поставящ пред нас въпроси относно нашите болни амбиции и нарцисизъм и ни изправя пред предизвикателството да превъзмогнем слабостите си.

„А Исус ги повика и им каза: Вие знаете, че онези, които се считат за управници на народите, господствуват над тях и велможите им властвуват над тях. Но между вас няма да бъде тъй; който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който между вас иска да бъде пръв, нека бъде служител на всички.“

Посланието на Бога към нас е да обичаме ближните като себе си и да служим според силите и призванието си. Най-доброто място, от което може да започне нашето себеотдаване, е у дома, там, където е семейството ни. Каквато и позиция в обществото да ни отрежда йерархичната стълбца, можем да служим там, където сме. Образованието, допълнителните квалификации и опита си можем да ползваме като начало и база за ново служение.

В днешното Евангелие Исус свързва служението и със страдание. Понякога те вървят ръка за ръка, защото да се жертваш за другия, невинаги е лесно.

Освен това, преживявайки житейски сътресения и катаклизми, трябва да съумеем да опазим сърцата и душите си здрави, за да не погребем някъде сред вълните на прекомерната радост или отчаяние, които понякога ни заливат, чувствителността си към чуждите нужди и страдания. Ако в момента не сме в състояние да помогнем физически на някого, можем да се помолим за него, а ако се озоваваме в словесна блокада, можем да заимстваме молитва, завещана ни от някой светец, като например емблематичната молитва за мир, на която ни научи свети Франциск.

И не на последно място, можем да служим и в църковната общност, защото поотделно не сме свършени, но заедно се допълваме и се превръщаме в едно цяло.

Исус изпи горчивата чаша на страданието, а думите Му днес звучат сякаш приканва и нас да вкусим от нея. Бог не желае да ни причинява болка, но не бива да очакваме, че вярата и религиозната практика са гаранция за безпроблемно съществуване, в което ще получаваме всичко, което искаме.

Много силен е контрастът между светския начин на живот и пътищата, по които ни води Исус. В света можем да намерим престиж, слава, богатство и дори Нобелова награда, но в чистите очи на Бога ще се огледаме само ако се научим да даряваме себе си!